

Arrest

nr. 135 181 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juli 2014 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juni 2014 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 juli 2014 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 20.06.2014, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door (...)

om de volgende reden onontvankelijk: Betrokkene haalt in haar schrijven dd 09.05.2014 aan dat zij omwille van een ziekenhuisopname / een miskraam niet kan terugkeren naar haar land van herkomst (Noord — Ossetië) en dat zij de aanvraag gezinshereniging art 10 VW in België wenst te doen, gelet dat zij samen met haar man de pijnlijke situatie volgende op de miskraam en de hospitalisatie dient te verwerken.

Betrokkene brengt een medisch attest dd 20.09.2013 aan dat melding maakt van:

- 1. een ziekenhuisopname (Jan Ypermanziekenhuis) op datum van 14 en 15.09.2013.*
- 2. mogelijke bijkomende onderzoeken zouden kunnen gevoerd worden.*
- 3. voorlopig niet aangewezen dat mevrouw terug naar haar land terugkeert-omwille van medische redenen.*

Gelet dat er inmiddels reeds meer dan 10 maanden verstreken sinds de ziekenhuisopname / miskraam kan er redelijkerwijze worden aangenomen worden dat betrokkene voldoende tijd heeft gehad om de pijnlijke situatie samen met haar echtgenoot in België te verwerken. De actuele psychologische hulpbehoefde vanwege haar echtgenoot, dan wel van een verdere medische opvolging van de miskraam dd 09.2013 door het ziekenhuis wordt niet gestaafd. Het is aan betrokkene om haar dossier / aanvraag te actualiseren. Betrokkene toont onvoldoende aan dat zij heden nog steeds verhinderd is om terug te keren om de aanvraag te doen in haar land van herkomst, dan wel de dichtstbijzijnde bevoegde Belgische diplomatieke post.

Betrokkene brengt tevens een 2e medisch attest dd. 04.06.2014 aan dat melding maakt van:

- 1. Betrokkene is zwanger van een éénling*
- 2. De bevalling is uitgerekend voor 07.01.2015*

Gelet dat de bevalling voorzien is voor 07.01.2015 kan het 2e medisch attest evenmin weerhouden worden als een omstandigheid die betrokkene verhindert te reizen, gezien de huidige staat van zwangerschap is het voor betrokkene nog mogelijk om te reizen. Vanaf betrokkene zich in het bezit heeft gesteld van de nodige binnenkomstdocumenten vereist om zich in België te vestigen op basis van gezinshereniging art 10 VW staat het haar vrij zich terug te verenigen met haar familie in België. Betrokkene kan ervoor kiezen zich te laten vergezellen door haar echtgenoot, dan wel alleen (tijdelijk) terug te keren. Door de nieuwe zwangerschap creëert betrokkene een nieuwe gezinssituatie tijdens illegaal verblijf, en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Het indienen van een aanvraag gezinshereniging art 10 VW op reguliere wijze houdt bepaalde kosten en inspanningen in, dit is voor andere vreemdelingen die zich op art 10 VW beroepen echter ook zo ; betrokkene is hier bijgevolg niet toe verhinderd zoals bepaald in art 12 bis, §1, 3° Vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel beoogt verzoekster de schending op te werpen van het redelijkheidsbeginsel aangezien ze haar betoog inleidt met *“Een eerste grief is de kennelijke onredelijkheid van de genomen beslissing”*.

Verzoekster betoogt vervolgens:

“Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

Verzoekster is van mening dat de D.V.Z. in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen is.

Verzoekster was van mening dat zij haar aanvraag tot regularisatie van verblijf, overeenkomstig art. 12bis § 1, 2e lid, 3° Vreemdelingenwet, kon indienen bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats, nl. te leper, aangezien zij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die haar verhinderen terug te

keren naar haar land van oorsprong om het op grond van art. 2 Vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

De D.V.Z. daarentegen is van mening dat er geen uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn.

De juridische vraagstelling die zich stelt in huidige procedure, is bijgevolg na te gaan of de D.V.Z., op grond van de bestaande feitelijke gegevens, niet in onredelijkheid tot het besluit gekomen is dat er geen uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 12bis § 1, 2e lid, 3° Vreemdelingenwet aanwezig zijn.

Verzoekster heeft reeds een miskraam te verwerken gehad ; thans is zij opnieuw zwanger.

Als verzoekster, die omwille van het miskraam nog steeds psychologisch hulpbehoevend is, tijdens haar tweede zwangerschap het land zou moeten verlaten om alleen terug te reizen naar de Russische Federatie, zou dit voor haar erge gevolgen kunnen hebben. Een tweede miskraam zou hiervan een mogelijk gevolg zijn.

De bestreden beslissing kan niet gevolgd worden waar gesteld wordt dat er met deze zwangerschap geen rekening dient gehouden te worden, omdat de zwangerschap een aanvang genomen heeft tijdens het illegaal verblijf van verzoekster, en hieruit geen rechten zouden kunnen worden geput. Dit is een echter een onmenselijke benadering van de delicate situatie waarin verzoekster zich bevindt.

Verzoekster is bijgevolg van oordeel dat er, gezien hogervermelde redenen, zeker uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 12bis § 1, 2e lid, 3° Vreemdelingenwet aanwezig zijn, en dat de D.V.Z. in totale onredelijkheid tot zijn besluitvorming is gekomen.”

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Verzoekster herhaalt de elementen die haar zaak kenmerken, namelijk dat ze opnieuw zwanger is, een miskraam gehad heeft, nog steeds psychologisch hulpbehoevend is en poneert dat het voor haar erge gevolgen zou hebben indien ze alleen moet terug reizen naar haar land van herkomst en dat een tweede miskraam het gevolg zou zijn, maar met voornoemde herhaling van elementen en een bloot en hypothetisch betoog toont ze niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van deze elementen kennelijk onredelijk is. Verzoekster brengt niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing “Gelet dat er inmiddels reeds meer dan 10 maanden verstreken sinds de ziekenhuisopname / miskraam kan er redelijkerwijze worden aangenomen worden dat betrokkene voldoende tijd heeft gehad om de pijnlijke situatie samen met haar echtgenoot in België te verwerken. De actuele psychologische hulpbehoe[ven]dheid vanwege haar echtgenoot, dan wel van een verdere medische opvolging van de miskraam dd 09.2013 door het ziekenhuis wordt niet gestaafd. Het is aan betrokkene om haar dossier / aanvraag te actualiseren.” Verzoekster heeft bij haar aanvraag die ingediend werd op 20 juni 2014 geen recent medisch attest gevoegd, andere dan het medisch attest van 20 september 2013 dat besproken wordt in de bestreden beslissing. De Raad kan de verwachting van de verwerende partij dat verzoekster een recent medisch attest overmaakt indien ze nog steeds psychologisch hulpbehoevend is en medische verzorging dient te genieten vanwege de miskraam, niet kennelijk onredelijk achten. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift evenmin een recent medisch attest waaruit dit blijkt.

2.4. Weliswaar komt de datum voor de voorziene bevalling in januari 2015 nu dichterbij, maar het staat verzoekster vrij om haar zwangerschap in te roepen om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten dat samen met de bestreden beslissing werd getroffen. Een dergelijke gebeurtenis beperkt in de tijd kan op zich geen aanleiding geven tot het aanvaarden van een buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 12bis, §1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verontwaardiging over de zinsnede, “Door de nieuwe zwangerschap creëert betrokkene een nieuwe gezinssituatie tijdens illegaal verblijf, en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden”, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien dit kan worden beschouwd als een overtollig motief in de bestreden beslissing.

2.5. Verzoeksters overtuiging ten slotte dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluitvorming is gekomen kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Indien verzoekster verplicht zou worden voor meerdere maanden naar de Russische Federatie terug te gaan wonen - en aldus haar echtgenoot in België zou moeten achterlaten - ware dit een grove inbreuk op het recht van verzoekster op een normaal gezinsleven, en ware dit een schending van art. 8 E.V.R.M. Dit werd overigens reeds beslist door de Belgische rechtspraak (Kortgeding Brussel, 19 mei 2005, T. Vreemd., 2005, 242). Het is weliswaar juist dat art. 8 E.V.R.M. niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden om de bepalingen van het vreemdelingenrecht naast zich neer te leggen, maar er zijn toch grenzen aan deze overweging. Gelet op de zwangerschap van verzoekster, op het feit dat zij reeds een miskraam gehad heeft - en op de vaststelling dat zij in deze omstandigheden méér dan ooit nood heeft aan huiselijke geborgenheid - , zou het terugsturen van verzoekster een flagrante inbreuk uitmaken op het recht tot het leiden van een normaal gezinsleven.”

2.7. De bestreden beslissing vormt geen verwijderingsmaatregel en strekt er niet toe verzoekster terug te sturen naar het land van herkomst. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aan de orde. Ten overvloede, de bestreden beslissing verhindert niet dat verzoekers echtgenoot haar tijdelijk vervoegt in haar land van herkomst om aldaar mee de gezinsherenigingsprocedure op te starten. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht *“Betrokkene kan ervoor kiezen zich te laten vergezellen door haar echtgenoot, dan wel alleen (tijdelijk) terug te keren.”* Verzoekster brengt hiertegen niets in.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA